

Посланє пастирске

Андрея Шептицкого, Митрополита Галицкого, Архиепископа Львовского, Епископа Каменца Подольского, Григория Хомишина, Епископа Станиславовского, Йосафата Коциловского, Епископа Перемиского, Самбірського і Сяніцького до всечесного духовенства і вірних



Бібліотека: Оцифрована спадщина
Категорії: Різне->Проект "Оцифрована спадщина"
Рік: 1919
Сторінки: 7

Опис

Ця брошурка віддрукована у друкарні греко-католицької капітули у Перемишлі у 1919 р. Містить пастирське послання, укладене за підсумками наради, яка відбулася 26 серпня 1919 р.Б. у Перемишлі.

Три правлячі архиереї Галицької митрополії звертаються до свого духовенства і вірних з огляду на події, пов'язані з закінченням II світової війни. Обставини появи цього документа добре вияснюють наступні слова: *"Ми еще не були успіли вилічити тяжких ран завданих попередною війною, коли нова війна, гірша від першої, перейшла знищенєм цілу нашу вітчину. Нещасливий для нас був єї оборот. Польські війська заняли цілий край. Оден Бог знає, кільки прийшло ся перетерпіти нашому бідному народови. А до нещасть війни прилучають ся иньші. Тисячі невинних жертв мирного населеня вязнені по тюрмах гинуть на пошести або голодують і зносять невисказані фізичні і моральні терпіня. Видаєсь, що весь нарід сказаний на загладу. Премного убійств і рабунків уходить безкарно. Пятьох сьвящеників замордованих, а сотки їх вязнених або вивезених. Много церквей, наичильнійші монастирі зрабовані. Множество парохій позбавлених душпастирів"* (с.3-4).

Тому єпископи повчають: *"Але не підуть на марне анї ті жертви, анї наші терпіня. Всевишний почислить кожду сльозу і кожде добре діло і верне благословенєм на наших дітях то, що ми в сльозах сіяли. Одного лиш потреба, щоб весь нарід зрозумів конечність повернути до Господа Бога, щоби всі поставили собі метою житя, дбати передусім о Боже Царство, о Божу праведність, о справедливість і правду, щоб зрозуміли, що основою житя є Божі правди, які запевняють обичайність одиниць і народів. Иньшою дорогою не дійде ніхто до благородних і тревалих успіхів"* (с.6).